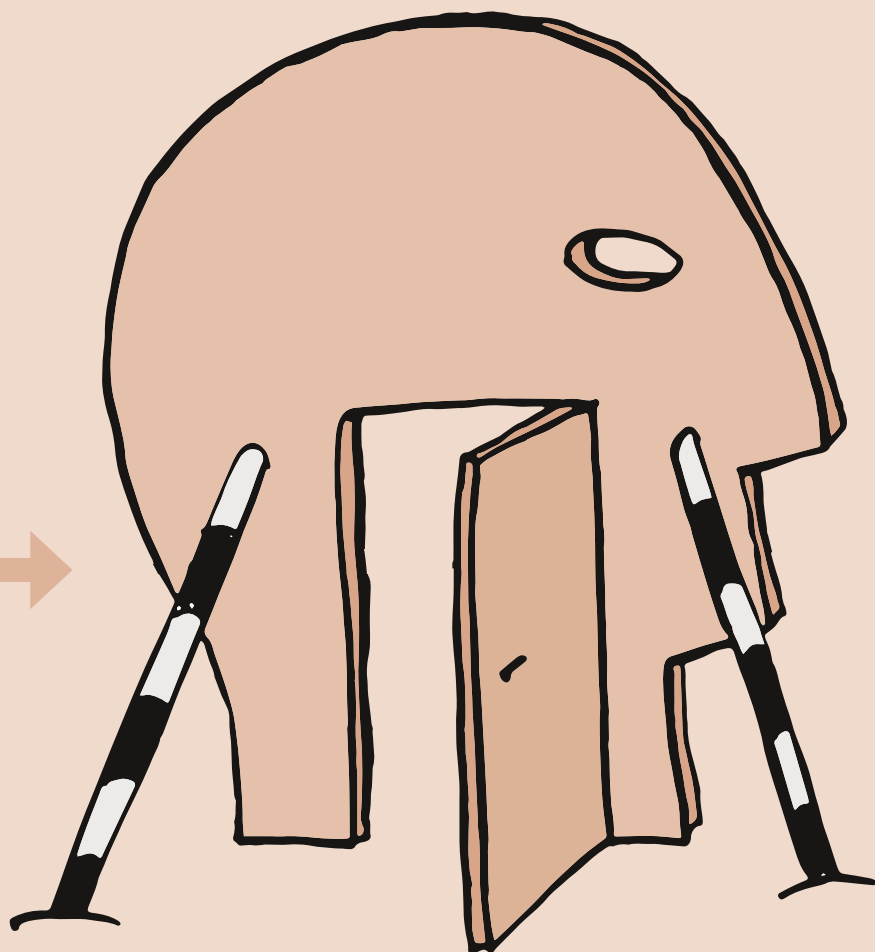

CESTA DO HLAVY

Mario Hanáček

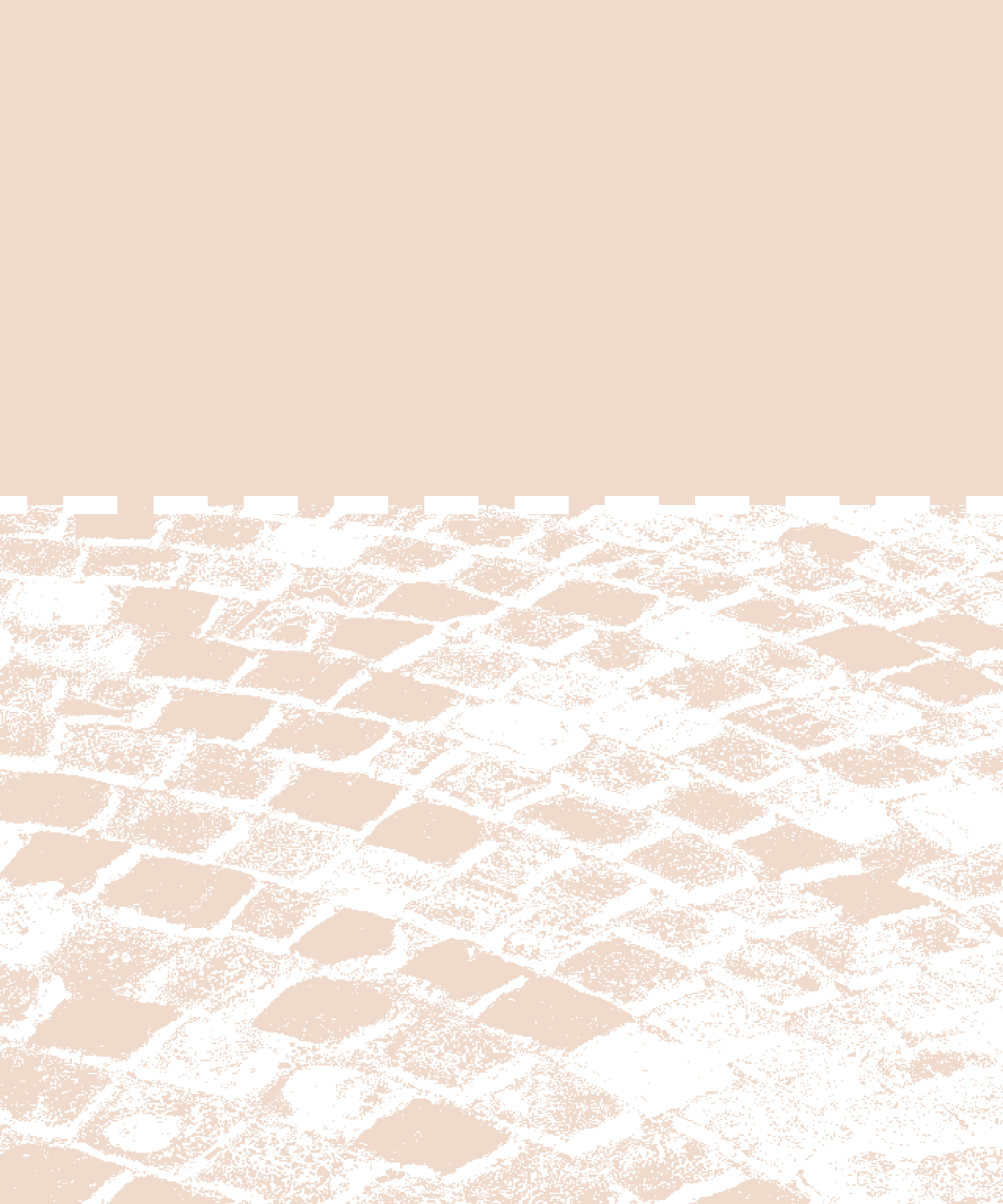

Cesta do hlavy

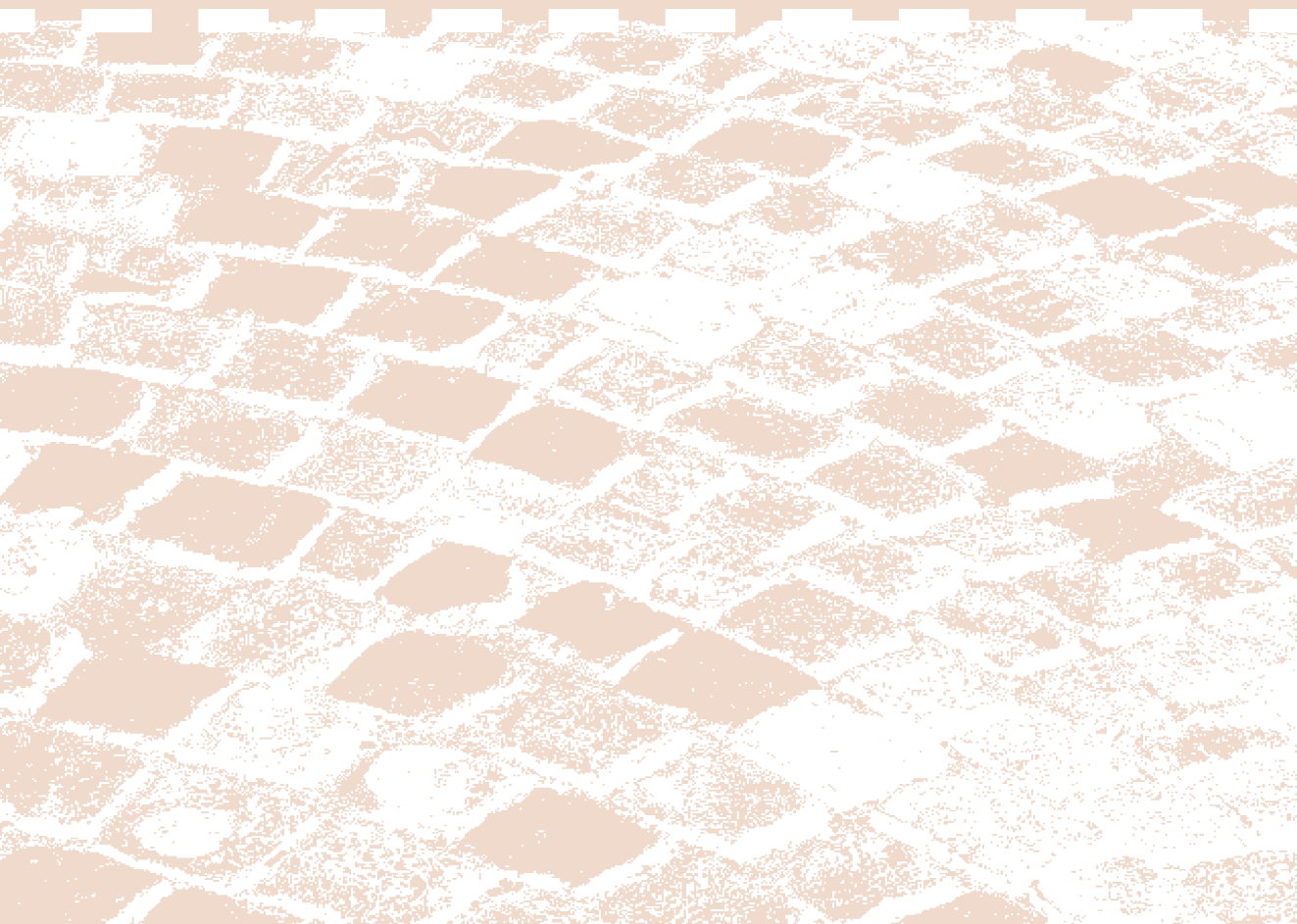
Mario Hanáček

CESTA

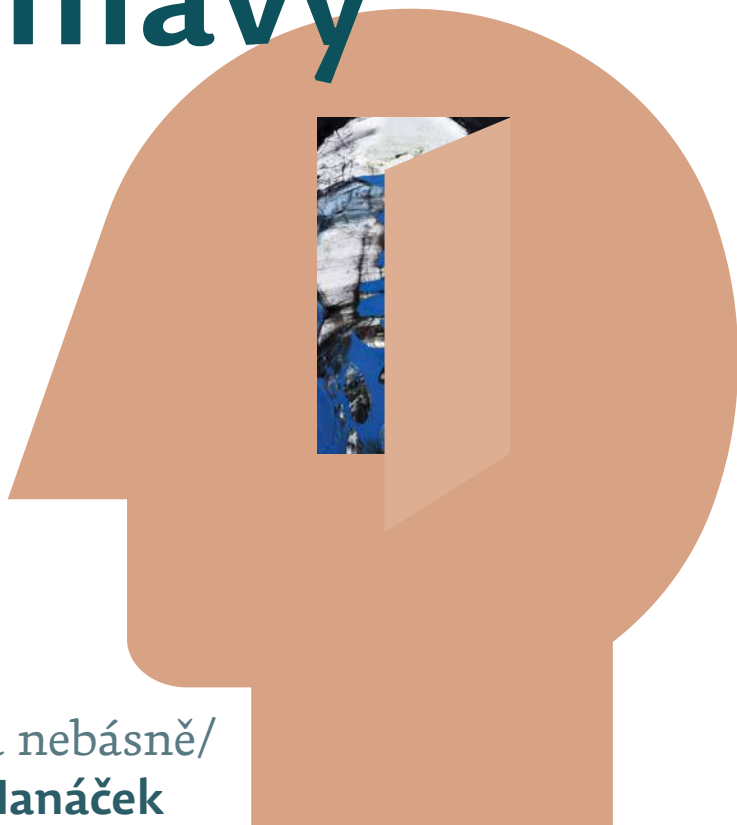

DO HLAVY

Cesta do hlavy

/básně a nebásně/
Mario Hanáček

/obrazy/
Jan Samec

© texty Mario Hanáček, 2016
© obrazy Jan Samec, 2016
ISBN 978-80-7589-380-2

Kmotři knihy

S poezií Mario Hanáčka jsem se seznámil až letos, v souvislosti se křtem jeho prvotiny KINO V HLAVĚ v pražském divadle Viola na Národní třídě. A oslovila mě hned od začátku svou osobitou mluvou, civilním jazykem, jakousi „nepoetičností“, což může být u básní překvapující, či dokonce vypadat jako protimluv. Autor ve své knize využívá témata, která tradiční básníci zrovna nevyhledávají – vždyť například politika, války, vojáci, sdělovací média a podobné motivy nám obvykle navozují zcela jiné než poetické pocity. Jejich negativní konotace, či přinejmenším všední každodennost se nejeví jako ideální pro básnickou inspiraci. A přesto s nimi autor umí vycházet i zacházet, zachycuje naši okolní současnost tak bezprostředně a přitom neokázale, že použije pro zobrazení „Našeho světa“ podtitul NEBÁSEŇ. Při přednesu této NEBÁSNĚ jsem intenzivněji pochopil hloubku Hanáčkovy prožívání a vnímání současného světa kolem nás. Nevím, zda je to báseň, či spíše sugestivní apel, výzva, abychom byli sami sebou a nenechali se vláčet všemi manipulátory kolem nás.

Nevím, kde jsou hranice básně a nebásně, ale vím jistě, že Mario Hanáček je současný BÁSNÍK. Potvrzuje to i několik ukázek pro chystanou knihu CESTA DO HLAVY, které jsem získal k přečtení. Z nich jsem také pochopil, že se zde objeví už více lyriky, jak v tématice, tak ve výrazovém a formálním vyjádření. Každopádně i pro tuto další sbírku přeji autorovi neutuchající inspiraci a spoustu vnímavých čtenářů.

Jiří Štěpnička /listopad 2017/

Jako rodilý Hanák chovám k Mario Hanáčkovi přirozenou krajanskou náklonnost navzdory tomu, že pochází tuším od Zlína, a je tudíž patrně Valach. Coby člověk z rovin a byvší původce nějakých těch veršů ovšem rovnou a na rovinu přiznávám, že mu i nemálo závidím. Jeho totiž, na rozdíl ode mne, poezie nejenže neopustila, ale dopřála mu i na stará kolena zůstat romantikem. Budiž to přáno jemu i jeho čtenářům, k nimž se, rovněž na stará kolena, rád počítám.

Ivo Šmoldas /leden 2018/

„Hezkých holek je šlakovitě málo, avšak jsou,“ prohlásil mistr Antonín Důra ve Vančurově Rozmarném létu.

Po přečtení milé sbírky Mario Hanáčka „Cesta do hlavy“ mě napadla parafráze klasického výroku: Básníků je šlakovitě málo, avšak jsou.

Antonín Jirotko /leden 2018/